

безъ да съмъ ги турялъ въ скоби. Въ Дневника си Иречекъ често преплита и доста чужди — латински, нѣмски, френски, италиянски и др. думи и изрази, било че така ги е чулъ отъ своя събеседникъ, било че е смѣталъ, какво съ тѣхъ по-точно, по-сполучливо ще се изрази, отколкото на чешки, било че е искалъ да прикрие, да облѣче въ по-малко достъпенъ обликъ нѣкой свой драстиченъ изразъ, или пъкъ най-после така сж му дошли на перото. Тѣхъ азъ съмъ оставялъ, както сж въ оригинала, за характеристика на Иречековия езикъ, като съмъ далъ въ повечето случаи въ правождѣлни скоби до тѣхъ и значението имъ на български. Само много дългитѣ нѣмски или френски разговори съмъ предалъ направо на български.

Иречекъ по покана на Българското правителство дохожда въ края на 1879 г. като главенъ секретаръ на Министерството на народната просвѣта, по-късно става министъръ на сжщото министерство, председателъ на учебния съветъ, директоръ на Народната библиотека и музей и пр. Поради своето служебно положение той има чести и продължителни ауденции у княза, намира се въ постоянни връзки съ чуждитѣ дипломати, български власти и общественици, военни, учители и администратори и пр. Като се знае това отъ една страна, и познавайки вече неговата тънка и вѣрна наблюдателностъ отъ „Пжтуванията му по България“ отъ друга, можемъ да си представимъ отъ какво грамадно значение сж неговитѣ записки за историята на нашето държавно устройство въ първитѣ години следъ освобождението — устройство, въ което той е взималъ най-дѣйно участие, както и за характеристика на събитията и лицата отъ това време.

Поради това голѣмо значение на Иречековия дневникъ, по покана на редакцията на в. Миръ, бѣхъ почналъ отъ 31 юлий 1928 г. да го издавамъ въ български преводъ като подлистникъ на този вестникъ. Тамъ обнародвахъ Иречековитѣ записки само до 26 май/7 юлий (включително) 1881 г., сиречь приблизително една трета отъ Дневника.

Твърде живиятъ интересъ, що възбудиха запискитѣ у българското общество, подтикна книгоиздателството Хр. Г. Дановъ да ми предложи то да издаде цѣлия Дневникъ, тъй както преди 30 години покойниятъ и много заслужилъ основателъ на фирмата — стариятъ Хр. Г. Дановъ, оценявайки по достоинство голѣмото за насъ значение на Иречековитѣ „Пжтувания по България“, ми предложи тѣхното издаване. На материалнитѣ жертви на тази първа българска книгоиздателска фирма българското общество ще има да благодари, че то ще притежава покрай Пжтуванията му — и пълното издание на Дневника. — Той се печата така, както е излѣзълъ отъ перото на неговия авторъ, безъ каквито и да било съкращения и изпускания, каквито азъ смѣтамъ, че нѣ-